

Pascal Brissy

Mehdi Doigts

Câinele vitruvian

Pentru toți cei care au văzut cândva
o pălămidă de aproape.

M. D.

Capitolul 1

Surpriza lui Machiavelli

Florența este un oraș italian periculos... Tocmai m-am convins de asta! Eu, Bandit, câinele Maestrului da Vinci, sunt nevoit să mă ascund într-un butoi!

„Bleah! Miroase a pește aici!”

Asta o să mă învețe minte să nu mai mănânc din castronul altuia...

„Pff! De unde să știu că osul era al altcuiva?”

Din cauza acestei mici neglijențe, iată-mă cu un dulău pe urme!

Decid în cele din urmă să mă uit afară. Arunc o privire în dreapta, apoi în stânga... Bun! Nu văd pe nimeni! Țuști! Mă furișez pe străzi. Trec pe lângă o cizmărie, fac slalom printr-o piață unde cântă un menestrel și mă îndrept spre casă.

În scurt timp, îmi zăresc destinația.

„Ia te uită! Ușa e întredeschisă...”

Trec pragul, gata să-l anunț pe Maestru
că i s-a întors cel mai bun prieten,
apoi încremenesc de spaimă.

„Mârrr! Ce caută ăsta aici?”

Niccolò Machiavelli stă în fața mea. Infamul personaj încearcă mereu să pună mâna pe invențiile stăpânului meu (geniu, pictor și inventator de meserie), în scopuri deloc cinstite. Chiar dacă Maestrul nu bănuiește nimic și îl primește ca pe un confrate, pe mine nu mă păcălește!

– Oh, Bandit! Iată-te, în sfârșit! îmi spune musafirul, pe un ton prea binevoitor ca să fie sincer.

„Ham! Ce l-o fi apucat? îmi spun, bănuitor. De când e Machiavelli atât de prietenos?”

Mai rău! Se apleacă spre mine, vrând să mă mângâie. Fac un salt înapoi și mă holbez la stăpânul meu.